

Aktuelle hendinger i Gjøvikområdet.

117660

Det ser ut til at sabotasjehandlingene tiltar for hver tid. Det må være vår oppgave å få folket over på vår side i kampen mot sabotasjen og sabotørene. Dette kan skje på to måter:

1. Ved opplysningsvirksomhet må folket bringes til forståelse av hva som er sabotørenes egentlige hensikter. Sabotasjen tjener ikke folkets beste, men alle er ansvarlige ~~for~~ som ikke direkte er med oss i kampen mot sabotørene.
2. Ved voldelig inngrep mot befolkningen må forståelsen av skyld og ansvar enno mer understrekes.

Opplysningsvirksomheten er meget viktig. Alle midler må her tas i bruk for å få folket i tale. Her i Gjøvik spredte vi omlag 1000 flygesedler og i hele byen klistret vi opp plakater. Vi tok det ikke så nøye hvor vi satte disse opp, enten det var private eller offentlige bygninger. Det gjaldt framfor alt å gjøre befolkningen merksam på at her var det vi som bestemte og det vi sa og gjorde var det eneste riktige. Det ble videre arransjert møter i alle fabrikker og bedrifter og kommunale tjenestemenn ble innkalt til møte. Overalt måtte det betones hvor alvorlig situasjonen var og at nå stod det til befolkningen sjøl å avgjøre hva som videre skulde skje. Det nytter framfor alt ikke å fire på et eneste punkt under en slik aksjon. Alt må være vel gjennomtenkt og en får ikke gape høyere enn en klarer. Derfor hadde vi sikret oss en hirdavdeling som virket som en slags tvangsfullbyrdelsesorgan. Disse hentet lærerne og de av byens borgere som ikke møtte fram på vår innkalling. Det gjelder nemlig å få byens opinionsdannende elementer i tale. Disse måtte derfor innkalles til møtene våre. Når en på denne måten har fått opplyst befolkningen om det som er skjedd og hvilke tiltak det skjedde nødvendigvis må føre med seg, er tiden inne til å slå til. Da forstår nemlig befolkningen hvorfor det må skje noe.

Etter aksjonene vil så motstanderne sette inn med motaksjoner. Det så vi tydelig her i Gjøvik. Begge gymnasiesamfunnene i byen ble innkalt til møte på kort varsel dagen etterpå, likeså realskolelaget. Dessuten holdt byens herreklubb, hvor motstanden i byen er samlet, et kort møte dagen etter våre aksjoner. Det sier seg sjøl at her ble motaksjonene planlagt og veikene sjøler ble styrket.

Derfor måtte vi sette igang med nye aksjoner. Seiren måtte forfølges. Derfor ble nå kjernen i laget sendt rundt på kartleggingsaksjon. En rekke av byens befolkning ble stilt følgende tre spørsmål:

1. Er De mot bolsjevismen?
2. Er De mot mordet på Karsten Lorange?
3. Er De mot sabotasje?

Samtlige spørsmål måtte besvares skriftlig og svarene underskrives. En kan hevde at en får ikke noe sant bilde av stemningen på denne måten fordi alle selvfølgelig vil svare bekreftende. Dette viste seg ikke å være tilfelle, men om så skulle være, hadde vi likevel ved hjelp av denne underskriften et kolossalt bånd på våre motstandere. No ble det nemlig satt igang en ny kampanje i avisene som gikk ut på at det er nok ikke bare å si at en er imot bolsjevismen og imot sabotasjen, en må også vise det i handling. Neste ledd ble så å planlegge et nytt folkemøte hvor samtlige som hadde hevdet å være mot bolsjevismen ble innkalt pånytt. På dette møte skal så minister Fuglesang tale.

Av de personene som ikke møtte til det første protestmøte ble en rekke innkalt til forhør av statspolitiet og en rekke skal forføres av meg. Det gjelder at ingen slipper unda gratis. Personer som vi fra før vet er motstandere og som også nå opptrådte provoserende, må sikres. I andre tilfelle må formueskonfiskasjon komme til anvendelse. Jeg er overbevist om at ved en slik førstaksjon i en by må det slås kraftig til, slik at befolkningen skjønner at det ikke nytter å mukke. Hvis en gir etter, er slaget tapt for all framtid.